

MARI JUNG STEDT

Kuun
pimeä
puoli

Suomentanut Katja Salmi

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Ruotsinkielinen alkuteos
Andra sidan månen

Copyright © Mari Jungstedt, 2022
First published by Albert Bonniers Förlag, Stockholm, Sweden
Published in the Finnish language by arrangement with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-38241-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Thomakselle

PROLOGI

Sankka sumu peitti Tukholmaa. Aivan kuin koko kaupunki olisi painettu tiiviin kannen alle. Värit olivat kalvenneet ja tahti hidastunut. Ilma pusertunut ulos yleensä niin eloisasta metropolista. Kaikenlainen elämä, kaikki liike, kaikki aktiivisuuden ja energiaan viittaava tuntui pysähtyneen täysin. Ihmiset tamppasivat Hornstullin katuja pitkin kuin robotit ja kiiruhtivat ohi kauppojen, ravintoloiden, baarien ja kahviloiden, tyhjä ja jähmettynyt ilme kasvoillaan.

Pureva kylmyys painoi selkiä kyyryyn, katsekontaktia välttiin, eikä kukaan halunnut pysähtyä. Jos sattui käymään niin huono tuuri, että törmäsi johonkin tuttuun, oli pahimmassa tapauksessa jäätävä juttelemaan. Koiratkin kulkivat luimistellen likaisenharmaiden rakennusten välissä, tekivät tarpeensa nopeasti ja käänsivät sitten kuononsa pikaisesti kohti kodin lämpöä ja valoa luikkien kiiruusti porttikonkien suojiin.

Lämpötila oli juuri nollan alapuolella, ja viime viikkojen aikana sateet olivat tulleet alas rakeina. Kivikovat lumeen sekoittuneet jääkristallit pistelivät silmiä ja repivät poskia ja muuttuivat saman tien jäsohjoksi iskeytyessään märkänä kiiltelevään asfalttiin. Aurinko oli laskemassa mailleen, vaikka kello oli vasta hieman yli kolmen iltapäivällä.

Hanna astui Västerbronin sillalle. Hänen alapuolellaan näkyi Långholmen ja kapea Pårsundetin salmi, jota pitkin Hanna oli melonut monta kertaa kanootilla ihaillen kauniita vanhoja mahonkiveneitä, joita kellui toinen toisensa perään pitkin kanavan laitamia. Mälaren-järvi jatkui lännen suuntaan kadoten horisontin taa. He olivat tehneet äidin kanssa kerran veneretken Drottningholmin linnalle. Hanna muisti vieläkin, kuinka oli vilkaissut ylös veneen lipuessa sillan ali ja ohi mahtavien siltapalkkien. Hän ei ollut koskaan ennen nähnyt mitään niin korkealle kohoavaa. Nyt taakse jäi Södermalm, Riddarfjärdin toisella puolella näkyvä Kungsholmen, ja sen rantaa komistavat upeat talot, jotka olivat nyt osittain kosteanharmaan sumun peitossa. Hyvä vaan. Ei hän halunnut mitään nähdäkään. Hän ei halunnut minkäänlaista muistutusta siitä, että tuolla jossain oli vielä elämää. Hänen osaltaan kaikki loppuisi nyt, ja jo ajatuskin siitä tuntui lähinnä vapauttavalta.

Silta oli juuri nyt melkein autio. Joku polki pyörällä sillan toisella puolella, mutta muita jalankulkijoita ei näkynyt. Mitä korkeammalle silta kohosi, sitä voimakkaammin tuuli puhalsi. Lopulta Hanna saapui kaarisillan korkeimmalle kohdalle. Autoja ajoi tasaisena virtana ohi. Liikenne sillalla ei varmaan koskaan pysähtynyt.

Hanna vilkaisi sivuilleen. Tyhjä. Ei ketään missään. Hän tarttui suojakaiteeseen. Kaide oli korkea, mutta Hanna oli vahva ja ketterä. Toisella kädellään hän tarttui liikennemerkkiin. Sen metallireuna painui kämmentä vasten hänen kiskaisessaan itsensä ylös. Hanna heitti jalat kaiteen yli, ja oli nyt

kaiteen toisella puolella, vain kapea sillanreuna jalkojensa alla ja alapuolella pelkkää syvää vettä.

Navakka tuulenpuuska riuhtaisi takkia niin rajusti, että hän menetti hetkeksi tasapainonsa. Hän puristi kaidetta kouristuksenomaisesti. Oli tullut pimeää. Alhaalla odottavaa merta tuskin erotti. Kuinka korkealla hän oikein mahtoi olla? Ehkä kaksikymmentäviisi tai kolmekymmentä metriä vedenpinnasta? Yhtäkkiä häneen iski voimakas epävarmuuden tunne.

Halusiko hän todella kuolla tällä tavalla? Halusiko hän todella kuolla?

Vesi oli mustaa ja näytti hyiseltä. Katulamppujen valot välkkyivät vedenpinnassa. Hanna vilkaisi uudestaan ympärilleen. Ei vielääkään ketään. Nyt Hanna jo melkein toivoi, että joku tulisi. Että joku, ihan kuka tahansa, tulisi ja estäisi häntä.

Nyt kun hän oli oikeasti siinä, hiuskarvan päässä kuolemasta, häntä alkoi pelottaa. Sillan reuna oli liukas, eikä jaloille saanut tukevaa asentoa. Hanna katseli Norr Mälarstrandin siluetissa kohoavia taloja, joiden ikkunoista loisti valoa. Siellä, sisällä lämpimässä, viihtyisissä kodeissaan, eleli ihmisiä rakkaidensa ympäröimänä. Elämä jatkui. Mutta Hanna seisoi täällä, korkean ja pelkoa herättävän Västerbronin sillan reunalla. Näin kovassa tuulessa hän ei jaksaisi pitää kaiteesta kovinkaan kauaa kiinni. Raekuuro yltyi ja piiskasi vasten kasvoja. Kylmyys ja kosteus tunkeutuivat vaatteiden läpi, ja Hanna paleli luita ja ytimiä myöten.

Hän alkoi hytistä. Sitten jalat alkoivat täristä hallitsemattomasti. Kädet olivat kylmästä jo aivan tunnettomat. Auto toisensa perään kiiti ohi, mutta kukaan ei tuntunut huomaavan häntä. Hanna katsoi epäröiden jalkakäytävälle suojakaiteen toiselle puolelle. Hän ei halunnut tehdä tätä. Hän halusi takaisin turvaan. Mutta miten?

Hän katsoi kaukana alhaalla ammottavaa merta, ja vatsanpohjassa vihlaisi. Juuri kun Hanna aikoi kääntyä ympäri ja kiivetä takaisin turvaan, iski navakka, entistä voimakkaampi tuulenpuuska.

Ensin hänen jalkansa lipesivät. Sitten tunnottomaksi palttuneen käden ote irtosi kaiteesta. Sitten toisenkin käden ote irtosi, ja Hanna huusi. Jääkylmä vihlaus iski läpi ruumiin kuin salama.

Nyt hän ei voinut enää valita. Vesi siellä alhaalla. Pimeys. Hanna haukkoi henkeään ja putosi.

Päivä 1

Perjantai 31. joulukuuta

Hyytävä kylmyys iski vastaan saman tien, kun he astuivat ulos lentokentän terminaalista. Laura siristi silmiään kirkkaassa talviauringossa. Vaikka Ulrik oli varoittanut häntä ja kehottanut pukeutumaan niin lämpimästi kuin vain mahdollista, hän ei olisi koskaan osannut kuvitellakaan miltä tällainen kylmyys todella tuntuisi. Nyt Laura oli iloinen siitä, että oli langennut kiusaukseen ja ostanut Arlandasta itselleen pitkän villakaulahuivin. Hän kietoi huivin kasvoilleen ja peitti sillä nenänsä ja suunsa niin, että lopulta vain silmät pistivät esiin. Lämpötila oli miinus yhdeksäntoista. Melkein neljäkymmenen asteen ero verrattuna Málagaan, josta he olivat tänä aamuna lähteneet matkaan.

Laura tarttui miehen ojentamaan käteen, ja he kiiruhtivat Örnköldsvikin lentoaseman pitkäaikaiseen pysäköintiin tarkoitettulle pysäköintialueelle niin rivakasti kuin pystyivät. Ulrik oli kutsunut Lauran luokseen Ruotsin maaseudulle, Korkearannikoksi kutsuttuun paikkaan.

He saapuivat auton luo. Sen ääriovivoja tuskin erotti paksun lumikerroksen alta. Ulrik pyyhki lunta pois Land Roverin sa päältä ja joutui näkemään hieman vaivaa saadakseen oven auki. Laura hyppäsi etupenkille kiitollisena.

– Ai kamala. Miten ihminen voi kestää näin kylmää ilmaa? Ei meitä kyllä ole tarkoitettu näin kauas pohjoiseen asumaan. Onko täällä jääkarhuja?

Ulrik hymyili lempeästi.

– Ei toki, mutta metsässä on kyllä ruskeakarhuja, joten kannattaa olla varuillaan, mies sanoi, nosti kätensä leikillään ilmaan kuin olisi käymässä kimppuun ja päästi hirveän karjahduksen.

– Siitä sinä et kertonut mitään, Laura sanoi nauraen. – Puhuit vain säkenöivistä lumikinoksista, kylpemisestä ja sampanjasta.

– Niiden aika tulee kyllä, Ulrik sanoi ja iski Lauralle silmää. – Hieman kärsivällisyyttä vain. Meidän täytyy käydä vielä kaupassa ennen kuin lähdemme ajamaan Dockstaan. Talo on sen verran syrjässä, ettei siellä ole kauppaa lähimaillakaan. Vain me kaksi ja erämaa siis.

Ulrik puristi Lauran polvea. Laura viihtyi miehen seurassa. Ulrik oli iloinen luonteeltaan, ja hänen kanssaan oli helppo jutella. Mies oli jollain tapaa kunnollinen ja luotettava. Aivan erilainen kuin ne miehet, joita Laura oli tätä ennen tapailut.

Lauraa huolestutti ainoastaan se, että jokin tuntui painavan miehen mieltä, ikään kuin kalvavan tätä sisältä. Joskus Ulrik uppoutui omiin ajatuksiinsa ja muuttui poissaolevaksi. Laura arveli, että se saattoi johtua avioerosta. Tai ehkä siitä, että pojat eivät käyneet isänsä luona niin usein. Mistäköhän se mahtoi johtua? Laura pohti. Oliko siihen jokin erityinen syy? Hän ei kuitenkaan halunnut painostaa miestä kyselemällä lii-
kaa. Sellainen tuntui vielä liian varhaiselta.

He olivat tavanneet toisensa muutama kuukausi sitten eräässä Marbellan baareista. Laura oli pitänyt Ulrikista heti ensisilmäyksestä. Pitkä ja vaalea mies, jolla oli syvänsiniset silmät, oli erottunut edukseen täpötäyden baarin espanjalaismiesten joukosta. Ulrikin kasvoissa oli ollut jonkinlaista lempeyttä, joka oli vedonnut Lauraan. Mies oli ollut pukeutunut rennon yksinkertaisesti farkkuihin ja t-paitaan. Hän oli hymillyt Lauralle hieman ujosti ja kysynyt, voisiko tarjota jo-

tain juotavaa. Sitten he olivat alkaneet jutella niitä näitä, ja juttu olikin luistanut oikein mukavasti.

Tuon ensimmäisen kohtaamisen jälkeen he olivat jatkaneet tapailua. Kumpikin heistä asui Aurinkorannikon turisti-alueilla, Laura Fuengirolassa ja Ulrik Nerjassa. Etäisyyttä oli jonkin verran, sillä Nerja sijaitsi noin viisikymmentä kilometriä Málagasta itään ja Fuengirola taas kolmisenkymmentä kilometriä vastakkaiseen suuntaan, keskustasta länteen. Useimmiten he tapasivat Ulrikin luona. Se sopi Lauralle hyvin. Siellä kukaan ei tuntenut häntä. Ei kukaan sellainen, joka voisi jotenkin sekaantua asioihin.

Ulrikin asunto sijaitsi lähellä pientä rantaa, ja sieltä oli huikea näköala merelle. Ulrik tarjoilikin hänelle usein aamiaisen terassille, ja miehen paistamat omeletit olivat Lauran mielestä parhaimpia mitä hän oli koskaan syönyt.

Pikkuhiljaa Laura oli alkanut haaveilla yhteisestä tulevaisuudesta. Toki mies oli häntä hieman vanhempi ja kahden, jo teini-ikäisen pojan isä, mutta se ei haitannut Lauraa. Hänestä olisi vain mukavaa tavata Ulrikin pojat. Nämä asuivat ensisijaisesti äitinsä luona, perheen merenrantahuvilassa, melko lähellä Ulrikin Dockstan taloa.

Laura katseli ulos auton ikkunasta. Maisema oli kuin sadusta. Tien laidalla kasvoi korkeita kuusia, joiden oksat riipuivat raskaina lumen painon alla. He ohittivat muutamia punaisiksi maalattuja hirsitaloja, joiden ikkunoista hehkui lämmintä valoa. Pitkään toppatakkiin ja turkishattuun pukeutunut nainen ajeli piennarta pitkin vastaan jonkinlaisella erikoisella kulkupelillä. Laura ei ollut koskaan ennen nähnyt sellaista. Se näytti puiselta tuoililta, joka liukui eteenpäin pitkien teräskiskojen varassa.

Lumihangen peittämän pellon poikki lönkytteli kaksi hirveä pitkillä koivillaan harppoen. Lauraa ihmetytti, miten suuria nuo majasteettiset otukset olivatkaan. Niillä oli pitkät jalat

ja oudon mallinen, jättiläismäinen pää. Lopulta hirvet katosivat metsän siimekseen.

Oli alkanut tulla pimeää. Tietä reunustivat korkeat lumi-kinokset.

Laura käänsi katseensa Ulrikiin ja tutkiskeli miehen piirteitä. Hän ojensi kätensä ja silitti Ulrikin niskaa. Kun Ulrik käänsi päänsä ja hymyili hänelle, Lauran vartalon läpi kulki sähköisku.

Tuntui siltä, että tämä oli jonkin uuden alkua.

Lisa istuskeli terassilla ja katseli vuoristomaisemaa, alhaalla laaksossa laiduntavia hevosia ja tietä, joka kiemurteli vihertävien kukkuloiden reunoja pitkin. Talo johon hän oli muuttanut noin vuosi sitten sijaitsi pienen Benagalbón-nimisen vuoristokylän laitamilla. Vaikka kylä sijaitsi vain parinkymmenen kilometrin päässä Málagasta, tuntui suurkaupunki täältä katsottuna hyvin kaukaiselta. Eron jälkeen Lisa oli etsinyt itselleen taloa ja ihastunut paikkaan välittömästi. Talo oli yksikerroksinen ja siinä oli veranta, jonne pääsi keittiöstä. Talon ulkopuolella oli kierreportaat, joita pitkin pääsi kattoterassille. Terassilta aukesi uskomaton näköala vuoristomaiseman ylle. Siellä täällä pitkin vihreitä kukkuloita pilkisteli esiin valkoisia taloja, ja meri hohti horisontissa koboltinsinisenä.

Talo oli tilava ja siinä oli korkeat huoneet, mutta se oli todellinen remonttireikä. Rappaus hilseili seinistä, kylpyhuoneen putket olivat ruosteessa, takan savuhormi halkeili ja koko keittiö kaipasi uusimista.

Sijainti oli kuitenkin rauhallinen. Talo oli pienen kadunpätkän viimeinen ja vain kivenheiton päässä kylän keskustasta. Alhaalla laaksossa kiekui kukko, vaikka iltapäivä oli jo pitkällä. Aurinko paistoi ja ilma oli vuodenaikaan nähden lämmin. Lisa tarkeni hyvin pelkässä puuvillahameessa ja to-

pissa, vain kevyt neuletakki lämmikkeenään. Hän siirsi kasvojensa eteen tipahtaneen hiuskiehkuran sivuun. Hän oli kiertänyt pitkät vaaleat hiuksensa nutturalle päälle ja laittanut kerrankin hieman huulipunaa ja ripsiväriä, ja levittänyt luomiväriä silmäluomilleen – vuoden viimeisen päivän kunniaksi. Lisa oli hyvillään siitä, että tämä vuosi oli lähestymässä loppuaan. Tästä lähtien hän yrittäisi katsoa ennemmin tulevaisuuteen kuin jäädä vatvomaan menneitä asioita. Helppoa se ei tietenkään tulisi olemaan.

Lisasta tuntui edelleen hieman epätodelliselta ajatella, että hän todella asui täällä. Että tämä paikka oli nyt hänen kotinsa.

Benagalbón oli hiljainen kylä melko lähellä rannikkoa, jonka vierustaa kulki tie suurkaupunki Málagaan. Tien varrella oli hiekkarantoja toinen toisensa perään. Täällä ylhäällä vuorenrinteillä massaturismista ei kuitenkaan ollut tietoaakaan. Joskus kylään eksyi yksittäisiä turisteja, mutta pääasiassa kaduilla kuuli puhuttavan espanjaa.

Noin tuhannen asukkaan kylässä oli kirkko, koulu, leipomo, muutama pieni putiikki ja ravintola, muttei juuri muuta. Talot oli rakennettu kylki kylkeen kapeiden mukulakivikatu-
jen varsille. Jalkakäytävillä oli laitettu kukkaruukkuja, ja talojen julkisivuja koristivat pienet madonna-aiheiset posliinitaulut. Joka puolella näkyi joulukoristeita: tonttuja, lyhtyjä, poroja ja joulukuusia.

Se kaikki olisi voinut olla niin viihtyisää ja idyllistä, ellei Lisalla olisi ollut surua taakkanaan. Noin vuosi sitten hän oli kuullut uutisen, joka oli keikauttanut julmasti koko hänen olemassaolonsa sijoiltaan. Hänen miehensä, hänen elämänsä kumppaninsa, oli kotiin tultuaan kertonut rakastuneensa erääseen oppilaaseensa ja haluavansa avioeron.

Lisa oli mennyt aivan pois tolaltaan. Viimeisen puolen vuoden aikana Axel oli toki matkustanut viikoittain Lontoon, jossa työskenteli yliopiston lehtorina, mutta he olivat

kuitenkin viettäneet viikonloput yhdessä. Lisa oli kuvitellut, että kaikki oli ollut hyvin. Kaikkien yhteisten vuosien jälkeen hän oli edelleen rakastunut Axeliin. Mies oli kuitenkin ollut järkkymätön, eikä hänen päätään ollut kääntänyt enää mikään. Ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin tarttua toimeen ja ryhtyä hoitamaan käytännön asioita. Sitten kaikki olikin käynyt hyvin nopeasti.

Enskedessä sijainnut talo, jossa he olivat asuneet vuosikaudet ja jossa lapset olivat kasvaneet, oli mennyt kaupaksi muutaman viikon sisällä. Lisa oli irtisanoutunut opettajanvirastaan ja muuttanut Espanjaan Aurinkorannikolle. Hän oli ostanut talon idyllisestä Benagalbónin kylästä ja toteuttanut näin vanhan haaveensa.

Siinä vaiheessa ex-mies oli jo ehtinyt viedä brittiläisen tyttöystävänsä vihille, eikä Lisa yllättyisi yhtään, jos morsian olisi jo raskaana. Axel oli selvästikin päättänyt aloittaa uuden kierroksen. Aivan kuin heidän yhteinen historiansa ei olisi merkinnyt miehelle mitään.

Lisa huokaisi katkerasti ja otti siemauksen muoviselle parvekepyydälle asettamastaan viinilasista. Lautasella oli hieman oliiveja, pähkinöitä, pikkukurkkuja ja muutama siivu salamia naposteltavaksi. Kello oli neljä, eikä Lisalla ollut edelleenkään mitään suunnitelmia illaksi. Hänen ainoa oikea ystävänsä Espanjassa, lapsuudenystävä Annie, oli viettämässä joulunpyhiä ja uuttavuotta ystäviensä luona Gran Canarialla. Annien lisäksi Lisalla oli Espanjassa vain muutama pintapuolinen tuttava, ja koska häntä ei ollut kutsuttu minnekään, hän ei kehdannut tuppautua kenenkään seuraan.

Oli kyllä eräs, jolta hän olisi voinut kysyä. Nimittäin Hector Correa, espanjalainen poliisi.

Lisa näki miehen kuvan mielessään: pitkänhuiskea, pukeutunut farkkuihin ja puseroon, huivi kiedottuna kaulan ympärille. Paksut laineikkaat hiukset, joissa oli muutamia harmaita

raitoja, hyvin hoidettu parta. Miehellä oli miellyttävät kasvot, ja hänessä oli sellainen persoonallinen piirre, että hänen toinen silmänsä oli vihreä ja toinen ruskea.

He olivat tavanneet Málagan vanhassa kaupungissa järjestetyllä flamencokurssilla ja alkaneet rupertella. Hector oli jäänyt leskeksi viisi vuotta sitten, ja hän työskenteli Málagan poliisissa murhatutkijana. Juuri heidän tapaamisensa aikoihin vuoristokaupunki Rondassa oli tapahtunut murha, jonka tutkimuksiin kietoutui myös ruotsalaisia henkilöitä. Hector oli palkannut Lisan tulkiksi kuulusteluihin. Työ oli sujunut hyvin, ja myöhemmin Lisa oli saanut muutamia satunnaisia tulkkauskeikkoja lisää. Hectorin kanssa he olivat jatkaneet tanssimisen merkeissä kurssilla. Ja siinä se sitten olikin.

Joskus Lisasta oli tuntunut, että heidän välillään oli tiettyä jännitettä, mutta hetken päästä tuo tunne oli kadonnut täysin. Hector oli mielenkiintoinen mies, mutta Lisa epäili, ettei tämä ollut vielä päässyt täysin yli vaimonsa kuolemasta. Hectorin tuntui olevan vaikea päästää irti Carmenista. Ehkäpä mies ei ollut ollenkaan valmis siirtymään eteenpäin. Ehkä Lisakaan ei ollut. Hänen sydämensähän oli särkynyt pirstaleiksi, ja se tarvitsi aikaa parantuakseen. Eihän kolmekymmentä vuotta kestäneestä rakkaussuhteesta ihan noin vain selvinnyt.

Lisa napsi muutaman oliivin suuhunsa ja katseli alas laaksoon. Puhelin alkoi soida.

– Hei äiti, ja hyvää uutta vuotta! Olivia-tytär toivotti iloisesti puhelimen toisesta päästä.

Tytär kuulosti hengästyneeltä, ja puhelun taustalta kuului naurua ja puheensorinaa.

– Hyvää uutta vuotta, Lisa toivotti takaisin. – Miten sielä sujuu?

– Oikein hyvin, Olivia vastasi innokkaasti. – Me ollaan oltu koko päivä hiihtämässä. Ja täällä on todella paljon lunta, mutta ei kuitenkaan kauhean kylmää. Aurinkokin pilkisti esiin päivällä.

– Niinkö, kuulostaapa hienolta, Lisa sanoi, vaikka tunsi sydämessään kateuden ja kaipauksen piston.

Lapset olivat viettäneet joulun hänen luonaan, mutta juhlivat nyt uuttavuotta isänsä kanssa. He olivat matkustaneet Åreen yhdessä Axelin ja Elainen kanssa, joka oli Olivian ikäinen, kaksikymmentäyhdeksänvuotias.

Lisa rakasti hiihtämistä. Hän muisteli, kuinka heillä oli ollut tapana matkustaa perheen kesken Norjaan, Trysiliin. Hän muisti päivät ladulla, iloiset ilmeet lasten kasvoilla ja Axelin pelilemässä suksilla saaden heidät kaikki purskahtamaan nauruun. Lisa muisti, kuinka he olivat syöneet eväitä ahtaassa hiihtomajassa, juoneet kuumaa kaakaota takan edessä päivän päätteeksi ja pelanneet korttipelejä iltaisin. Yhdessä, koko perhe.

Hän katseli maisemaa yksinäisen viinilasinsa ohi ja keskittyi pitämään äänensä vakaana.

– Mitä sinä puuhaat siellä? Olivia kysyi.

– Istuskelen vain ja nautin maisemasta, Lisa sanoi ja pinisteli kuulostaakseen tyytyväiseltä. – Täällä on niin ihanaa, melkein kaksikymmentä astetta lämmintä.

– Kuulostaa kivalta. Miten aiot juhlia illalla?

Lisa epäröi hetken, sillä hän ei halunnut kertoa asioiden todellista laitaa. Hän ei halunnut antaa Axelille ja Elainelle sellaista kuvaa, että istui täällä yksin ja hyljättynä, niin totta kuin se olikin.

– Menen paikalliseen ravintolaan syömään illallista muutamana tuttavani kanssa, hän valehteli. – Täällähän voi hyvin jo istua ulkona terassilla. Torilla on vielä myöhemmin ilotulitus ja fiesta.

– Voi kuinka kivaa, Olivia sanoi. Lisa kuuli jonkun huuhtavan Oliviaa taustalla. – Minun täytyy nyt mennä, äiti. Sauna on lämmin. Suukkoja sinulle. Victor ja kaikki muut lähettävät kovasti terveisiä. Oikein hauskaa iltaa ja hyvää viimeistä päivää!

Lisa hyvästeli Olivian ja lopetti puhelun. Rintaan tuntui auneen pohjattoman syvä kuilu. Hyvää viimeistä päivää, hän ajatteli. Ihan kuin koko elämä päättyisi sillä kellonlyömällä, kun vuosi vaihtui. Hyvää viimeistä päivää sinne sinun yksinäisyytesi keskelle.

Ajatus siitä, että lapset viettivät saunailtaa hänen elämänsä rakkauden ja tämän nuoren morsiamen kanssa, sai Lisan voimaan pahoin. Tuntui piinaavalta kuunnella puhelun taustalta raikuvaa iloista puheensorinaa ja juhlahumua. Axelilla oli edelleen perhe, hän oli vain vaihtanut Lisan johonkin toiseen.

Ketään muita ei liikkunut tiellä. Auton kaukovalot valaisivat tiheästä metsiköistä vain lähimmät kuusenoksat, eikä kukaan voinut aavistaakaan mikä niiden takana odotti. Kuin olisi ollut pimeään valtaamassa ei-kenenkään-maassa. Kaukana siviilisaatiosta, paikassa, jossa ei ollut minkäänlaista inhimillistä elämää. Pelkkä jääksi jähmettynyt hiljainen maailmankaikkeus.

Ajoin varovasti eteenpäin, kunnes käännyn metsäaukealle ja sammutin moottorin. Oli aivan hiljaista.

Illan hyytävä kylmyys hyökyi päälle heti autosta noustuani, ja kun vedin ilmaa keuhkoihin, minua alkoi yskittää. Helvetti. Painoin käsivarren suuta vasten ja yritin olla niin äänetön kuin mahdollista, jos metsässä vaikka sattuisi olemaan joku. Laitoin otsalampun päälle ja asetin sen pääni ympärille. Seurasin katseellani valokeilaa, joka valaisi lumipeitteisten kuusten oksia. Ympäröivä metsä oli tummanpuhuva ja tiheä, aivan kuin se olisi hautonut jotain. Tähdet kimalsivat tummalla taivaankannella kuin jääkiteet.

Minusta tuntui siltä, kuin ne olisivat vahtineet minua. Aivan kuin tuhannet silmäparit olisivat seuranneet liikkeitäni.

Jostain kauempaa kuului paukahdus, ja sitten toinen, kuin tulevia tapahtumia ennustaen.

Avasin takakontin ja poimin sieltä tarvikkeeni. Otin myös sukset ja sauvat. Jos liikkuisin metsän halki, kukaan ei näki-

si minun saapuvan. Eikä kukaan ehtisi nähdä, mitä tapahtuisi.

Kiinnitin sukset ja lähdin hiihtämään. Otsalampun yksinäinen valokeila näytti tietä.

Sukset liukuivat moottorikelkan ajojäljillä. Hengitin tasaisesti ja iskin sauvoja vuorotahtiin lumeen. Ruumiini jaksoi hyvin. Olin vahva ja hallittu.

Tunsin oloni varmaksi, ja tuo tunne siivitti matkaani halki pimeyden, halki metsän, yhä syvemmälle yöhön.

Vanhaa vuotta oli jäljellä enää vajaa tunti. Täysikuu kumotti pyöreänä metsän yllä, ja sen kalvakka hehku sai lumen hohtamaan.

Pihapiiri oli syrjäinen, eikä muita taloja ollut lähistöllä lainkaan. Oli aivan hiirenhiljaista ja rauhallista. Pakkanen oli jähmettänyt kaiken, mutta talon ikkunoista loisti lämmin ja kutsuva valonkajastus. Ikkunoilla paloi kynttilöitä ja takassa hehkui lämmin hiillos.

Talon pihassa oli puilla lämmitettävä palju, jossa istuskellessa saattoi katsella lumen peittämää maisemaa ja pihapiiriä ympäröivää tiheää kuusikkoa, jota ei nyt yön pimeydessä erottanut.

Ulrik riisui kylpytakin yltään. Aluksi hänen ruumiinsa jännittyi hyytävän kylmän ilman ja kuumun veden muodostaman ristiriidan vuoksi. Hiljalleen hän alkoi kuitenkin rentoutua ja hengitti syvään ulos. Juuri tätä hän tarvitsi. Että sai vain olla, rentoutua ja nautiskella olostaan. Sai jotain muuta ajateltavaa. Jotain sellaista, mikä saisi mieltä piinaavat ajatukset katoamaan, jotta voisi edes hetkeksi irrottautua kaikesta siitä paskasta, jota hän kantoi sisällään ja josta ei koskaan pääsisi kokonaan eroon. Oli niin paljon asioita, joita Laura ei tiennyt, Ulrik ajatteli. Hän ei voinut

jakaa Lauran kanssa ihan kaikkea. Tiettyjä asioita hän ei voisi koskaan kertoa kenellekään.

Laura päästi kauhun ja ihastuksen sekaisen kiljahduksen päästyään kosketuksiin höyryävän kuuman veden kanssa. Ulrik katseli naista. Oli ihanaa olla täällä Lauran kanssa kahdestaan. Vain he kaksi hiljaisessa kuulaassa yössä, kuin ainoat ihmiset koko maailmassa. Niin kuin millään muulla ei olisi mitään väliä. Ei nyt eikä menneisyydessä.

Seudun ylle laskeutunut lumipeite loi miellyttävää hiljaisuuden tuntua. Vain lehtopöllön huhuilu kuului jostain kauempaa. Eikö se ollutkin sanonnan mukaan enne jostakin? Pihalyhdyt valaisivat ympäristöä, ja kuunvalon hohde oli miltei aavemainen.

– Onpa erikoisen näköinen kuu, Laura sanoi nyökäten taivaalle, aivan kuin olisi lukenut hänen ajatuksensa.
– Katso vaikka.

– Kyllä, aivan uskomaton, Ulrik myönsi. – En muista koskaan ennen nähneeni tuollaista kuuta uudenvuoden-aattona.

– Ehkä se tarkoittaa jotain? Laura sanoi silmää iskien.
– Vaikkapa hyvää tuuria.

– Hyvää tuuria meille, parhaassa tapauksessa, Ulrik vastasi, vaikka tunsikin tyhjyyden kalvavan sisintään.
– Toivotaan niin.

Laura painautui hänen syliinsä, ja he suutelivat, pitelivät toisiaan kädestä ja kietoivat sääret toistensa ympärille.

Laura painoi päänsä Ulrikin rintaa vasten. Naisessa oli jotain, mikä sai Ulrikin tuntemaan olonsa turvalliseksi. Yhtäkkiä hänen teki mieli kertoa Lauralle hieman enemmän itsestään ja elämästään. Ehkä hän voisi sittenkin päästä irti menneestä. Ehkä hän pystyisi unohtamaan ja voisi jatkaa elämäänsä niin kuin mitään ei olisi tapahtunut. Ehkä se olisi mahdollista, jos hän vain saisi jakaa taakkansa jonkun kanssa. Ehkäpä juuri Lauran?

Ulrik oli maininnut avioerostaan ohimennen, mutta otti asian nyt uudelleen puheeksi ja alkoi kertoa.

Ero oli laitettu vireille hänen toiveestaan. Sandra ei ollut millään halunnut uskoa, että heidän suhteensa oli ohi. Lähteminen oli ollut vaikeaa, mutta Ulrikista oli tuntunut, ettei hänellä ollut enää muutakaan vaihtoehtoa. Hän ei kestänyt Sandran epäluuloisuutta, mustasukkaisuutta ja jatkuvaa kontrollointia. Kun hän vihdoinkin oli ottanut asian puheeksi Sandran kanssa, hän oli käsitellyt asiaa itsekseen jo pitkään, ja päätös oli ollut lopullinen.

Erosta oli kulunut nyt vuosi, eivätkä he edelleenkään olleet tehneet ex-vaimon kanssa lopullista omaisuudenjakoa. Ulrik tiedosti kyllä hyvin sen, että päätös etätyöskentelyyn ryhtymisestä ja muutto perheen Espanjan asuntoon oli ollut jonkinlaista pakenemistä.

– Käyn silti täällä kotona joka kuukausi, jotta voin tavata pojat. Toivon, että se riittää. Olen hoitanut asian niin hyvin kuin olen osannut. Joskus kuitenkin mietin...

Laura katseli Ulrikia, joka nyt vaikenä, ja silitti tämän poskea.

– Teit sen, mitä sinun pitikin tehdä. Joskus ei vain ole vaihtoehtoja.

Ulrik veti Lauran alastonta vartaloa lähemmäs omaansa.

– Entä sinä sitten? hän kysyi. – Miten tämä kulunut vuosi on kohdellut sinua?

Laura liikahti vaivautuneena, ja hänen suupielensä kirstyivät.

Hän viivytteli hetken ennen kuin vastasi.

– Niin... Minähän olen myös eronnut pitkästä suhteesta. En toki yhtä pitkästä kuin sinä, mutta onhan se ollut hieman raskasta.

Lauran ääni vaimeni kuulumattomiin ja katse muuttui levottomaksi. Hän ei selvästikään halunnut puhua aiheesta